

Hvordan opplever organisasjonen botiltaket? Dagens situasjon, drøfte behov, utfordringer og forbedringer.

Jeg kommer med dette innspille på vegne av A-Larm, Pro LAR Nett og FHN

Og med tilbakemeldinger fra medlemmer i organisasjonene og gjester av Huset Bergen, der mange har erfaring med å bo i kommunale bo-tiltak og noen har også bodd på Bjørnsons gaten.

Bjørnsons gaten 4 representerer utfordringer vi mener vi finner i mange av Bergen kommune sine botiltak.

De fysiologiske behov, behov for sikkerhet og trygghet, behov for tilhørighet og kjærlighet og behov for å bli verdsatt og for å verdsette seg selv bør være grunnleggende i alle tjeneste tilbud, også bo-tiltak.

Dersom vi ikke får tilfredsstilt disse behovene, vil det påvirke det fysiske og psykiske velværet vårt og vår mulighet til å utvikle oss til medborgere. Det vil også hindre oss i å finne egen autonomi og derved finne styrke til å leve det livet vi ønsker uavhengig rusmiddel bruk

Therese står på TV2 og forteller om sitt liv i Bjørnsons gate, en oppegående og helt tydelig Therese snakker om sitt liv der. Hun dør der. Korte tid etter.

Kommunen har siden oppstarten i 2014, av Bjørnsons gaten 4, registrert årlige dødsfall, der beboeren er funnet flere

dager i etterkant av dødsfallet. Dette er fra vår side helt uakseptabelt med tanke på stedlig bemanning og sikkerhet.

Bjørnsons gaten virker å være preget av et tilbud og en tjeneste som er mangelfull, og hvor det ikke er mulig å peke på en ting som skyld i denne utviklingen.

Men hvor der er muligheter for å bygge en tjeneste som samsvarer enkeltindividets behov og ønsker.

Forskning viser at å ha ansatte med egen erfaring styrker et tilbud. Tipping point burde være 25 % ansatte med egen erfaring i alle kommunens bo-tiltak.

Vi må helt tilbake til 2016 for å finne en bruker undersøkelse/evaluering av bo-tiltaket Bjørnsons gate. Det medfører at dersom en ikke kjenner noen som bor der, eller jobber for noen som leverer tjenester der, vet man reelt sett ikke hva som foregår.

Tjenestene burde tenke helse som fremmer den enkelte, å synes synd på hjelper ingen.

Å straffe, utvise og bortvise fra eget hjem, fremmer ikke tillit eller bygger relasjoner som til syvende og sist er det som skaper tillit og rom endring beboer måtte ønske

Det er få parameter som forteller oss om hvordan Bjørnsons gaten fungerer, eller hvordan de som jobber der utfører arbeidet sitt. Det eneste parameter vi pr i dag har er enkelt historiene vi som bruker organisasjoner får – og de er nedslående hva angår de fleste av tiltakene

Dette er et problem ved flere bo tiltak, og vi vet ikke om kommunen vil kvalitetssikre fremtidige botiltak med evaluering og bruker undersøkelser? Vi vet heller ikke om de tiltakene som er pr i dag er kvalitet sikret for å hjelpe den enkelte eller om det er for å «please» naboer og borgere av byen .

Vi finner det underlig at det er naboer og fagfolk mfl som er premissleverandøren, frem for den som har de såkalte «skoene på « i samarbeid med for å finne de rette løsningene .

Har kommunen tradisjon for å måle tjenestene sine?

Og I hvilken grad etablerer kommunen etterprøvbare tilnærminger og metoder, i arbeidet sitt med bostedløshet og bo-tiltak og tilbud?

Hvordan henter kommunen inn kunnskap om tjenestene de leverer og bo-tiltakene de tilbyr?

Du kan velger om du vil bo i et kollektiv, men kan du velger om du vil bo i et bo-tiltak!

Ja... det kan du velge men hva får du da?

Slik vi ser det er arbeids instruks ikke i samsvar med hva beboere trenger.

Sett fra bruker organisasjonenes side opplever vi at fokuset er primært på ansattes behov og det samsvarer ikke nødvendigvis med behov beboere i bo-tiltak har!

Det må være fokus på ansettelse av engasjerte folk på jobb. Mer erfaringskompetanse som hjelp til å veilede og støtte beboere til å klare ting selv.

Vi ønske en tydeligere plan for hvor lenge en kan bli plassert i et bo-tiltak, når kan en flytte videre, slik at en får etablert et eget hjem.

Og vi ønsker at en evaluering og kartlegging av en beboer som søker seg videre skal være med et utgangspunkt som er av fersk dato – ikke fra historie, klipp og lim fra journal

eller på vekteres definering av en beboer.

Fokusområdet og utviklingen for ansatte beskrevet i grunnlags dokumentet for 2023 er et steg i riktig retning, men er mjløterapeutisk arbeid og vektertjenester forenlig?

Bo-tiltak som tjeneste og tilbud isolerer seg selv vekk, fra naboer, fra nettverk og muligheten til inkludering i samfunnet?

Det isolerer og tillater Utenforskap fremfor medborgerskap, det skaper frykt for de rundt og det skaper frykt og sementering av beboer, det skaper avstand til ens nære relasjoner, og det umuliggjør å vende tilbake til samfunnet uavhengig bruk av rusmidler.

Vi – brukerorganisasjonene- savner samskapning mellom etater, samsnakking mellom tjenester 1 linje og TSB, vi savner

at porten er høyere og videre enn den er i dag for å få hjelp. Vi tenker at de siloene som er i dag er siloer som ikke hjelper tross metoder og faglig tilnærming.

Det er for mange ledd og for langt mellom brosteinen, og lagene oppover i siloen helt til toppen.

Så vi har for lite kunnskap om denne formen for bosetting, hva den gjør med oss som menneske, og vi undrer oss - er dette oppskriften på utenfor skap og forsinket medborgerskap?

Kjære politikerne, skal gjøre mer av det?? Er bo-tiltak veien å gå eller skal vi sammen tenke nye tanker?

Takk for oss!